

The book cover features a central, monochromatic blue illustration of a woman's face, looking upwards with her mouth slightly open. Her hands are positioned near her face, with fingers gently touching her cheeks and chin. The background is a deep red, adorned with intricate, stylized floral and leaf patterns in a lighter red shade. The title 'MORTEM OBIRE' is printed in a bold, red, serif font, centered over the woman's face. The author's name 'L. KUISMANEN' is at the bottom in a white, serif font.

MORTEM OBIRE

L. KUISMANEN

MORTEM OBIRE

L. Kuismanen

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2026 L. Kuismanen

Kannen suunnittelu: L. Kuismanen

Sisuksen taitto: L. Kuismanen

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8872-1

Ἀπόλλωνι

Apollonille

N

E

S

W

AENEA

HARHAMERI

FTHIA

QIAN

KASHI

Florentinus

Caesarium

Aenean
satama

Varkaus

Keisarinhauta

Latium

Ehtoon laiton
satama

Qinyi

Qianin
satama

Xianyang

Kuromin hovi

Manalan
sisäänkäynti

Kashin satama

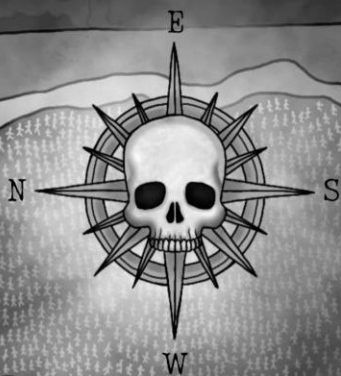
Agbatana

Fthian satama

0 50 100
millia passuum

Manalan
sisäänkäynti

Manalan portti

UNCHDUKSEN
KENTTÄ

Acheron-joki

Sielujen
hautausmaa

Tuomion temppeli

ELYSIUM

Kharósin
puutarha

KADOTUS

Kuoleman
palatsi

SISÄLLYSLUETTELO

OSA I: CARPE DIEM.....	11
REUS I.....	13
ARTEMIS I	26
REUS II	36
AYPHAIA α	44
REUS III.....	50
AYPHAIA β	57
MIRCALLA I.....	63
REUS IV.....	70
MIRCALLA II.....	78
AYPHAIA γ	81
MIRCALLA III	84
REUS V	88
MIRCALLA IV	99
ARTEMIS II.....	114
MIRCALLA V	120
REUS VI.....	136
MIRCALLA VI.....	141
REUS VII	148
ARTEMIS III.....	157
REUS VIII	162
MIRCALLA VII.....	171

VALENTINA	176
ARTEMIS IV	185
REUS IX.....	197
ΑΥΡΕΛΙΑ δ.....	203
ARTEMIS V.....	222
ΑΥΡΕΛΙΑ ε	234
REUS X.....	238
ΑΥΡΕΛΙΑ Ϝ	244
ARTEMIS VI	248
REUS XI.....	250
ΑΥΡΕΛΙΑ ζ	260
ARTEMIS VII.....	264
REUS XII	273
ARTEMIS VIII.....	279
REUS XIII.....	289
OSA II: MEMENTO MORI.....	298
REUS XIV.....	300
ARTEMIS IX	317
ΑΥΡΕΛΙΑ η.....	322
ARTEMIS X.....	329
REUS XV	334
ARTEMIS XI	363
ΑΥΡΕΛΙΑ θ.....	368
REUS XVI.....	383
ARTEMIS XII.....	394
ΑΥΡΕΛΙΑ ι.....	403

REUS XVII	415
ARTEMIS XIII.....	427
AYPHAIA ια	436
REUS XVIII	452
ARTEMIS XIV.....	457
AYPHAIA ιβ	466
ARTEMIS XV	477
AYPHAIA ιγ	480
OSA III: POST MORTEM.....	485
ARTEMIS XVI.....	487
VOIMATYYPIT	491
HAHMOT.....	493
INSPIRAATIOITA JA SELITYKSIÄ	501
SANASTO.....	502
KÄYTETYT AAKKOSET JA KIRJAIMET	505

OSA I:
CARPE
DIEM

REUS I

Hän voisi valita oman alkunsa.

Ehkä hän valitsisi oman loppunsa, jos olisi onnekas.

Alku oli se päivä, jona hän oli kuollut.

Kelmeät silmät siristyivät viiruiksi velvoittajien askelten saavuttaessa välimatkaa. Reus luuli kadottaneensa takaa-ajajansa jo muutama kortteli sitten. Ilmeisesti lainvalvonta oli kiinnittänyt tämäniltaiseen sumuvarkauteen odotettua enemmän huomiota.

Reus teki tietään armottomasti rappeutuneiden kujien läpi pysytellen parhaansa mukaan varjojen kätköissä. Hänen katseensa vaelsi pitkin yllä avautuvia ränsistyneiden kattojen reunoja. Alati punainen taivas pilkotti niiden takaa. Kuu oli tänään puolillaan ja Artemis haluaisi varmasti käydä vilkaisemassa pian pystytettäviä markkinoita. Tehtaiden jyske kantautui kaukaa. Kaupungin metallinen sydän ei koskaan lakannut lyömästä. Pistävä savun katku leijui ilmassa ja sekoittui viemärien lähes makeaan löyhkään.

Hiilenväriseksi muuttunut hiekka rusahti tummien nahkakenkien alla ja kävelykeppi kolahteli katujen epätasaisia mukulakiviä vasten. Näillä hämärillä ja valvomattomilla kujilla kenestä vain voisi tulla mitä tahansa. Näillä kaduilla Reus oli luonut itsensä uudelleen, aivan kuin monet muutkin häntä ennen ja monet hänen jälkeensä.

Hän painoi päänsä ja kätki kalpeat silmänsä parhaansa mukaan tummien hiuskiehkuroidensa alle. Varjoissa piileskely ei ollut Ehtoossa kovin vaikeaa ainaisen savun ja valon puutteen takia, mutta kalpea katse vaikutti aina paljastavan kantajansa. Onneksi Iltatähti oli lähellä ja kadut olivat kohtalaisen tyhjät tähän aikaan illasta. Etenemistä helpotti myös se, että muut kulkijat pyrkivät useimmiten vaistomaisesti siirtymään pois hänen tieltään. Kaikkien kalmojen tavoin Reusilla oli taipumus hermostuttaa eläviä.

Nopea kaarros vasemmalle johdatti hänet pienelle sivukujalle. Hän oli onnistunut kasvattamaan etumatkaa, muttei kykenisi ylläpitämään tahtiaan kauaa.

Särky oli jo alkanut. Polvituen reuna pureutui kipeästi kiinni ihoon, ja kengänpohjat lipsuivat osuessaan kosteaan maahan.

Reus iski kävelykeppinsä kärjen kivetykseen vakauttaakseen tasapainonsa ja pysähtyi miettimään. Hän voisi kohdata velvoittajat ja taistella, mahdollisesti jopa viedä yhden heistä mukanaan ennenaikaiseen hautaansa. Se olisi kuitenkin itsemurhasuunnitelma. Hänen hengityksensä vinkui, savun pilaamat keuhkot kävivät ylikierroksilla. Yhteenotto olisi jo valmiiksi epätasa-arvoinen velvoittajien suuremman lukumäärän vuoksi. Lisäksi taistelun äänet keräisivät varmasti osakseen yleisön. Reus kirosi ja rukoili mielessään jumalia, joihin hän ei uskonut. Artemiksen mukaan se auttaisi silti ja Reus oli valmis yrittämään, sillä *se* kuja olisi hänen ainoa mahdollisuutensa.

Varjostajien askeleet vaimenivat nurkan taakse kääntyessä. Hän oli onnistunut eksyttämään takaa-ajajansa. Tai ehkä virkavalta ei vaivautunut tänne asti. Loppujen lopuksi Reus tunsi nämä kadut ja niiden sopukat paremmin kuin yksikään velvoittaja. Mahdollisesti paremmin, kuin kukaan muu elävä. Reus pysähtyi raskaasti huohottaen ja nojasi tiilistä rakennetun talon seinään. Hän manasi itseksensä.

Ei olisi pitänyt pysähtyä.

Vioittuneen nilkan rasitusvamma muistutti olemassaolostaan terävästi vihlaisten.

Velvoittajien vältteleminen kävi päivä päivältä vaikeammaksi. Ehkä hänen tulisi Artemiksen tavoin sijoittaa sestertiuksensa naamion ostamiseen. Reus veti syvään henkeä ja yritti koota itsensä. Vielä hetki, hän olisi pian perillä.

Harjaantunut liike sipaisi tummat hiukset pois kasvoilta paljastaen silmät, jotka lähes loistivat pimeässä. Voiman käyttäjät oli helppo tunnistaa yhdellä vilkaisulla. Jo pelkkä silmien väri riitti useimmiten kertomaan kantajansa omaavan voimatyyppin ja tällä kujalla Reusin kalpea katse toimisi oivana pelotteena. Hän piti silmänsä ja korvansa auki antaen kylmän ilmeen levitä kasvoilleen. Paikka oli täydellinen väijytyspaikka varkaille ja murhaajille. Edes Ehtoon kaduille tyyppillisten punaisten lamppujen valo ei yltänyt tänne asti. Kujan kiviset seinät olivat täynnä Airuen etsintäkuulutuksia. Reus antoi pienen hymyn käväistä huulillaan ja jatkoi kulkuaan. Hän hipaisi yhtä julistetta hansikoiduilla sormillaan.

Vaappuen kävelevä mies astui esiin varjoista. Luultavasti joku Iltatähden juopuneista asiakkaista, joka oli ajautunut väärälle tielle. Tai jotain pahempaa. Reus tiukensi otetta kävelykepeistään ja valmistautui iskemään vastaan tulijaa sillä. Mies kuitenkin vain törmäsi kömpelösti Reusiin, joka kykeni haistamaan veren ja savun tämän iholta.

”Anteeksi”, mies murahti ja taputti häntä olalle.

”Ehtoota vain”, Reus vastasi varautuneesti.

Mies kohotti risaista silinterihattuaan tervehdyksenä. Reus ravisti tämän irti itsestään, minkä jälkeen tunkeilija jatkoi matkaansa sanomatta sanaakaan. Tarkastaessaan takkinsa taskut Reus huomasi, että muutama kolikko oli kadonnut. Ja Reguluksen nimikirjaimilla varustettu taskukello. Kuolleen pojan viimeisen omaisuuden menettäminen kaiversi kipeästi hänen rintaansa. Reus kääntyi aloillaan, aikeissa nilkuttaa miehen perään, mutta tämä oli jo kadonnut. Ärsyyntynyt murhutus karkasi sinertäviltä huulilta. Rahoja ei ollut ansaittu helposti.

Reus ja Artemis olivat käyneet tuntien ajan läpi kaupungin köyhimpiä kujia, kolunneet hylättyjä rakennuksia ja riisuneet ruumiita vähäisistäkin arvoesineistä. Työ oli aina kiireistä: velvoittajat polttivat ruumiit nopeasti. Vainajien ei haluttu jäävän yöksi esiin. Kuolleiden häpäisyn tai ylösnostattamisen pelko riitti siihen, että ne hävitettiin usein jo ennen kuin kukaan ehti kunnolla tyhjentää niiden taskut. Joskus kiire oli liiallinen. Ehtoossa kiersi yhä tarinoita siitä, kuinka ihmisiä oli poltettu ennen kuin hengitys oli täysin lakannut. Vain ylimystö sai osakseen perinteisen arkkuhautauksen. Vain ylimystö sai osakseen perinteisen arkkuhautauksen. Joskus Reus toivoi, että hänetkin olisi poltettu tuhkaksi. Silloin hän ei olisi koskaan herännyt pimeässä arkussa eikä joutunut kaivamaan tietään takaisin maan pinnalle.

Kaiken vaivan jälkeen Reusin saaliiksi jäi vain pari sestertiusta ja nyt nekin olivat mennyttä.

Toivottavasti Artemiksella oli yhä oma osuutensa tallella.

Seuraava käänös toi tutun vihreän oven hänen näkökenttäänsä. Reus nilkutti kapakan portaat ylös yrittäen olla kompastumatta askelmien kulutuksesta pyöristyneisiin reunoihin. Hän käänsi puisen oven kahvaa ja pian meteli valtasi hänen korvansa. Olisihan se pitänyt arvata. Ching tarjoili olutta jälleen puoleen

hintaan ja tupa oli täynnä. Iltatähti oli kuin mikä tahansa Ehtoon harvalukuisista krouveista: usein täynnä juopuneita kuolevaisia ja mahdollisesti hieman homeessa kellarista tulevan epäilyttävän hajun perusteella. Se näytti aivan tavalliselta tavernalta, mutta Reusille se oli hyvin erityinen.

Kapakan omisti Ching Shi -niminen entinen merirosvo. Hän ryhtyi tavernan pitäjäksi jäätyään eläkkeelle runsaslukuisten merirosvoseikkailujensa ja vaimonsa kuoleman jälkeen. Tai niin huhu kertoi. Nainen oli pyörittänyt paikkaa jo kymmeniä vuosia ja kertoi rommipäissään menneiden merirosvopäiviensä liioiteltuja tarinoita. Reus oli kuullut niistä jokaisen jo lukemattomia kertoja ja Ching onnistui aina lisäämään uusia yksityiskohtia. Tarinat paisuivat paisumistaan eikä nainen itsekään luultavasti enää muistanut, mikä oli oikeasti totta ja mikä tarua. Chingillä oli vanhuksen keho ja humalaisen temperamentti. Reus oli vuosien varrella kuullut naiselta saarnan, jos toisenkin. Nuorempana hän oli tehnyt tämän kanssa sopimuksen ja yläkerran vinttihuoneistosta oli tullut hänen majapaikkansa.

Vastineeksi vaiteliaisuudesta Reus toimitti mukisematta tehtävänsä vanhuksen johtaman Vermiculuksen toisena luutnanttina ja toi tälle osan päivän saaliistaan, maksoi kiskurihinnan pienikokoisen vintin vuokrasta sekä autteli silloin tällöin tavernan töiden kanssa Artemiksen rinnalla. Ching puolestaan antoi hänen harjoittaa lakia kiertävää liiketoimintaansa Iltatähden tiloissa eikä ilmiantanut Reusia viranomaisille kuolleiden ruumiiden ilmestyessä takapihalle.

Kalpeat iirikset tarkastelivat tanssilattiaa, jolla tummien ja harmaiden kankaiden verhoamat nälkiintyneet raajat heiluivat musiikin tahtiin. Tanssijat pursuivat elinvoimaa. Reusin huulet kaartuivat halveksuvaan hymyyn. Heidän elämänsä roihusi kirkkaana kynttilän liekin tavoin. Se olisi aivan yhtä helppo sammuttaa.

Nuori nainen erkaantui tanssijoiden joukosta ja alkoi kävellä häntä kohti. Reus tuijotti tätä arvioiden. Nainen oli kohtalaisen kaunis pitkine punertavine hiuksineen. Elinvoima pulppusi tästä kuin veri avohaavasta. Nainen hymyili kävellessään Reusin ohitse. Hän muistutti aivan liikaa Carmillaa. Samat punertavat hiukset. Silmät olivat eri väriset, mutta jos Reus siristi omiaan tarpeeksi, hän kykeni kuvittelemaan niihin punaisen kiillon. Reus saattoi lähes kuulla sisarensa ivaavan äänen korvissaan tuijottaessaan tulevan uhrinsa kasvoja. Hän halusi repiä tuon raivostuttavan hymyn naisen huulilta, nähdä tämän kasvojen

ELÄMÄ EI AINA PÄÄTY
KUOLEMAAN;
JOILLEKIN SE ON
VASTA ALKUA.

Menneisyyden haamujen palattua
odottamattomalla tavalla Reus Actorius päätyy
oman kuolemansa arvoituksen ääreen.

Vastauksen tavoittelu vie hänet Keisarinhaudan
kurjilta kaduilta ja Fthian kultaisesta hovista aina
Manalan porteille rinnallaan mies, jonka kohtalo
on kietoutunut hänen omaansa syvemmin kuin
kumpikaan aavistaa.

Aurelia Athenasiou huomaa rakkauden
osoittautuvan kirouksista katalimmaksi. Hänen
kielletty suhteensa sinetöidään teloittajan
miekalla, eikä rakkaus jätä rauhaan haudankaan
takaa.

Kaksi sielua, joita kuolema on koskettanut, yksi
retki joka voi muuttaa koko vallitsevan maailman.
Kun heidän tiensä risteävät, valtakunnat järkkyvät
ja vanhat velat vaativat maksua verellä.

VOIKO KOHTALOA PAETA,
JOS SE ON KIRJOITETTU
TÄHTIIN, JA MITÄ KOSTON
JÄLKEEN JÄÄ JÄLJELLE?

